

[Lykketoft]

lige, over til at være aktive bidragydere i det danske samfund.

Socialdemokratiet giver jo ikke med sit oplæg rundhåndede løfter om større privatforbrug. Vi tager hånd om nogle af dem, der er mest klemte, om småbørnsfamilierne; det lægger vi megen vægt på. Men det store flertal må affinde sig med, at forbruget ikke kan stige.

Vi lægger også op til en behård udgiftspolitik – i virkeligheden strammere end den, som borgerlige regeringer gennem de sidste 7 år har været i stand til at gennemføre. Og alligevel giver vi praktiske anvisninger på, hvordan man kan skaffe uddannelsespladser til de unge, hvordan vi med efteruddannelse kan få et smidigere arbejdsmarked, hvordan vi kan sætte gang i forskning og erhvervsudvikling, og vi giver svar på, hvordan man kan undgå at tabe valuta og arbejdspladser ved hurtigt og effektivt at tilnærme vore afgiftssatser og vort person- og virksomhedsbeskatningssystem til de strukturer, der hersker i resten af Vesteuropa.

Det sørgelige er, at regeringen ikke valgte at kvittere for Socialdemokratiets midtsøgende udspil, da den lagde sin plan frem i maj. Det var ikke en plan, der bar præg af den daværende finansministers moderate kurs. Der var ingen synlige radikale fingeraftryk.

Derimod var der mange fingeraftryk fra Venstres skatteminister. Der blev foreslået massive beskæftigelsesfjendtlige nedskæringer i den offentlige sektor og kraftige fordyrelser i arbejdsløshedsforsikringen for at finansiere store skattelettelser specielt til de højeste indkomster. Derimod manglede der forslag, der på afgifter og personbeskatning betød en afgørende tilnærmelse til Europa. Og der manglede forslag, der kunne sikre en stærkt stigende pensionsopsparing, en pensionsopsparing, der ellers også i regeringens eget udspil er en grundpille, hvis de løfter, man giver om skattelettelser, overhovedet skal have nogen form for ansvarlighed i forhold til at bedre betalingsbalancen.

Det var på forhånd klart, at regeringen måtte gå langt for igen at nå ind til midten og for at enes med Socialdemokratiet, og selv om der endelig i begyndelsen af oktober efter lang, lang forhandlingstid kom en vis bevægelse i fordelingspolitikken i rigtig retning, fastholdt regeringen fire hovedpositioner, der blokerede for et forlig med Socialdemokratiet.

For det første: Der blev stadig foreslået skattelettelser, der gav de allerhøjeste indkomster i titusindvis af kroner til ekstra privatforbrug, mens næsten alle andre skulle affinde sig med uændret eller faldende disponibel indkomst. Det var ikke noget acceptabelt grundlag for forhandling af indkomstpolitik med arbejdsmarkedets parter.

For det andet ville regeringen ikke spille ud med en rammelovgivning, der kunne sikre en arbejdsmarkedspension til alle, selv om pensionsreformen som sagt er en økonomisk forudsætning også for regeringens egen politik, og selv om det ville være en udstrakt hånd til dansk fagbevægelse.

For det tredje krævede regeringen uden at ville afvente resultatet af de trepartsdrøftelser, man selv havde fået sat i gang, at hele finansieringen af arbejdsløshedsdagpengene blev lagt over på arbejdsmarkedets parter. Det var en skitse, der blev massivt afvist af den samlede fagbevægelse.

For det fjerde insisterede regeringen på store serviceforringelser og beskæftigelsesfjendtlige nedskæringer i amter og kommuner i løbet af de kommende 4 år. Og det gjorde man til trods for meget stærke advarsler fra formændene for de kommunale organisationer og fra hele den kommunale verden.

Man fortsatte med andre ord sin kollisionskurs ikke bare med Socialdemokratiet, men også med to af de andre meget vigtige parter i en social kontrakt, nemlig fagbevægelsen og kommunerne.

Dertil kom den fortsatte mangel på effektive forslag på afgifts- og skattelovgivningen. F.eks. afviste man Socialdemokratiets helt uideologiske forslag om en bruttoafgift, selv om flere ministerier, så vidt vi ved, havde lavet skitser i samme retning; for nu var en teknisk fornuftig løsning nemlig blevet politisk befængt, simpelt hen fordi oppositionen kom først med forslaget.

Den form for politisk smålighed er i stand til at blokere enhver nødvendig nytænkning i det land.

Ingen, der har givet sig tid til at læse de socialdemokratiske forhandlingsudspil, sådan som de er sammenfattet i beslutningsforslagene nr. B 13–16, kan være i tvivl om, at Socialdemokratiet har en fordomsfri og kompromissøgende linje. Vi har skitseret, hvordan man f.eks. kan